

Focus group 1

(předplatitelé)

Datum konání: 13. března 2019

Zahájení: 17.03 hod.

Ukončení: 18.54 hod.

Doba trvání: 1 hod. 51 min.

Účastníci:

Filip Mráček (student)

Pavčina Šupková (20-40)

Lenka Janská (40-60)

Leona Šimčíková (40-60)

Jarmila Heriánová (60+)

Božena Hrazdírová (60+)

Význam zkratk:

JČ – Jaroslav Černý, moderátor

JH – Jitka Honsová, moderátorka

(nesroz.) – nesrozumitelně

SD – Slovácké divadlo

FB – Facebook

IG – Instagram

JČ: My jsme tu dnešní schůzku rozdělili do takových tří témat. Všichni máte před sebou takový dotazníček, k tomu se vrátíme později, vyplníme si to, abychom pořád jenom nemluvili, tak jsme si pro vás nachystali takový testík, malý, ale nebojte se, není to o vědomostech, není to o tom, co znáte, ale spíš o tom, jak hluboce to prožíváte, jak si všímáte propagačních materiálů, jak si všímáte komunikace divadelní a ostatně to je to hlavní téma dnešní schůzky.

Mě by teď zajímalo třeba, jak celkově, když se bavíme o těch hrách SD, jak vnímáte tu

dramaturgickou skladbu, to znamená nakolik jste spokojení nebo třeba nespokojení s tím stylem divadelních her, které SD hraje, které vám předkládá.

Pavlíno, můžete říct vy váš názor?

Pavlína: *Tak já jsem většinou moc spokojená s hrami, ono je vlastně dobré, že některé hry, ať jsou třeba starší, tak SD si je třeba zmodernizuje, což je třeba hezké jakože, to prokládá trochu, tím to prokládají. Jinak třeba taky se mně stalo, že mi třeba ta hra opravdu nesedla, ale není to tím, že by to třeba špatně zahráli, to ne, ale vyloženě třeba že ta hra na mě třeba nepůsobila úplně nejvíc, jakože...*

JČ: A je to třeba tou modernizací, třeba konkrétně, že byla špatně uchopená, nebo jak to myslíte, že vám třeba nesedla?

Pavlína: *Třeba ten jeden, vím, že jeden rok mně to třeba přišlo, že víc her bylo víc takových těžkých, že třeba mně tam chybělo třeba víc té komedie, ale jinak jakože jsem jinak vždycky spokojená s těma hrama.*

JČ: Vy to Lenko, jak to máte třeba vy?

Lenka: *Já to mám hodně jak slečna, jo, že taky ten jeden rok mi přišel, že tam byly víc takové ty dramata a náročné hry, ale jako teďka už když jsem se dívala na to předplatné na tento rok, tak je to vyvážené, jsou tam i komedie, jsou to velice zajímavé hry. Což se mi líbí, že prostě opravdu ten obsah je takový obsáhlý, že prostě, si tam každý vybere. Samozřejmě, že většina lidí by šla radši na ty komedie, ale i spousta takových těch náročnějších her - já třeba do dneška, mně se hrozně líbila Svatba, jo, to už je starší představení, nevím jestli tady viděli, ale fakt jako do dneška, já nedokážu říct proč, ale prostě do dneška, jo, pořád jako, kdyby to začali znovu dávat, tak okamžitě, jo, nedokážu říct proč, ale vím, že to, já nevím, dva tři roky co to SD dávalo, a tak takový jako jo, po skončení, jo, že v člověku úplně ty emoce, jo, že jsem měla chuť vyskočit z toho křesla a prostě tleskat, jo, to byl takový dost silný zážitek.*

I když jako to nebyla komedie, ono to bylo takové náročnější téma, ale fakt jako toto opravdu, jo, a líbí se mi, že tam i když je to těžké téma nebo je to drama, tak jako že prostě v člověku to něco zanechá, jo, že jenom neřekne jo, byl jsem tam, bylo to takové nějaké jo, ale že spousta těch her

na to člověk vzpomíná, jo, já chodím už asi sedm nebo osm let máme předplatné, takže už jsme něco viděli, a jako je spousta her, jo, že když se řekne název té hry, tak že si člověk vybaví.

JČ: Paní Boženo, vy jak byste hodnotila ty hry?

Božena: *Mám to podobné, ale asi bych já nevím, mně třeba i teď konkrétně, když budu mluvit o té poslední, Kosmické jaro, tak můžu vám říct, že jsem byla unešená, protože mně to sedlo, ale to je prostě na mentalitě lidí a na prožitcích, na vnímání těch souvislostí, které v té hře jsou, a mně úplně, když si na to vzpomenu, na ty výroky a ta první polovina toho představení, to byla věta za větou, kterou hlavní aktér vyslovoval, perla - to kdyby se člověk hluboce zamyslel nad tím, i ti ostatní, co odcházeli, tak by přišli na to, že ta obrovská hloubka, životní hloubka, je... A miluji komedie, ráda se směju, takže opravdu i tady toto, ale tady jak to říkala paní Lenka, že každý jsme nějak naladěni, a zrovna ten den nám nemusí sednout ten repertoár, co tam je, protože jsme nějak vnitřně nastavení ten den, jsme něco prožili, takže domnívám se, že... ale jsem maximálně spokojená a herecké výkony mě teda fascinují.*

JČ: Pavlino, vy jste zareagovala na to Kosmické jaro, nebo se mi to zdálo?

Pavčina: *Na tu Svatbu.*

JČ: A to Kosmické jaro jste viděla třeba vy konkrétně?

Pavčina: *To Kosmické jaro jsem ještě nes... to budeme mít až teďkom v předplatném, to jsem ještě neměla, neviděla, jinak co třeba můžu říct, tak ještě vlastně co dávali tak před dvouma rokama, jak jsem byla na předplatném, tak bylo to Měsíc na řekou, od toho Fráni Šrámka, a mně se strašně líbilo jak to bylo, za prvé jak to výtvarně všechno ladilo a pomalu aj splývali do toho, fakt úžasná taková ta impresionistická expresivní ta, hm, ta, prostě, to co z toho jako vyznělo, a potom jakože velice jako hezké...*

Že na to když jsem slyšela jakože nějaký pán na to něco zakřičel nebo tehdá, nebo čím této hře nějak jako, nějak negace, někteří lidi vyvolávali, tak jsem si říkala tak jako, buď to tomu ten pán, buď to nemá srovnání v sobě, tak ať jako tím pádem nechodí do žádného divadla, ať to prostě, jako, musí prostě počítat že s tím buď mu to sedne nebo ne, a hlavně ten člověk asi jako nebylo,

nějak to měl v sobě v pořádku, možná to byl egoistický nějaký narcistický imbecil, to je taky jako dost možné, protože si to zaplatím, že, tak počítám s tím, o čem to je nebo tak, a pak taky jsem říkala, mně taky jednou mně nesedla taky třeba myslím že některá hra, ale jakože neměla jsem fakt potřebu vstát a říct „Režisér je to a to“, takže, třeba tak.

Jinak jakože můžu říct, že já do SD chodíme s našima od mala, takže oni mě třeba vždycky vedou na nějaké ty pohádky, nebo jak byly Zmatky kolem naší Katky, což oni k tomu vytvořili hru z papíru, takže doma jsme to třeba hráli, tak prostě na to si pamatuju, což bylo úplně jako super, akorát už nevím, teda, kde ju máme, možná ju určitě ještě máme.

A takže potom, a potom postupně jsem na základce chodila na to představení a tam mně vadilo, že jsou jakože jenom čtyři hry za rok, tak jsem pak říkala našim, že chcu jako to dospělé, že chcu jako vidět víc, a takže jakože takové jako musím říct, že jako pro mě je to jako fakt příjemné, když každý rok několikrát do toho divadla zajdu, tak je to fakt takové příjemné zpestření, a hlavně jako je fakt suprová aj improvizace herců, mnohdy když prostě fakt už vidíte, že se prostě smějou a když prostě toto, tak dycky to jako dokážou to jako ještě si udělat ze sebe srandu, nebo třeba když hráli aj ty Rychlé šípy, tak já jsem byla hrozně malá, to bylo ještě na Malé scéně, a vím že naši nás posadili do první řady abysme viděli, já jsem se furt smála a oni už ti herci vím že už jenom, vím že si pamatuju že mamka říká „Tys je tam úplně vykojila“, říkám „Fakt?“, říkám já jsem si myslela tehda, že to třeba schválně si tu jednu repliku řekli asi šestkrát, než se třeba zpátky, ale to se jinak omlouvám teda, jakože zpětně, to jsem mohla mít třeba osm roků, možná devět, to už taky hrají strašně dlouho, ale musím říct, že jako fakt Rychlé šípy to je pro ně, úplně mně přijde, že to je pro ně úplně už takové typické, že to tak jakože k tomu divadlu, nechcu jim to tak jakože teď, ale, ale potom jsme na ty Rychlé šípy šli třeba jakože šestkrát... [vypuštěno]

JČ: Paní Jarmilo, co na tu skladbu říkáte vy, máte raději veselé kusy nebo vážnější hry?

Jarmila: *Já původně jezdím z Hodonína a v Ostrožské Lhotě sem si opravila chalupu a mám tam neteř, která mě navedla před dvěma rokama, jako že bysme mohly chodit já důchodkyně a ona je ještě mladá, že bysem s ňu mohla chodit do divadla. Takže kdysi si pamatuju naposledy, ještě když jsem původně vyrůstala ve Lhotě, tak jsme se školů občas jeli dvakrát za rok do SD, no a teďka su teda strašně unešená SD a mám takový názor, že když máme to předplatné, třeba tak jak říkala tady slečna, strašně mě někdy naštválo, že třeba když byl to Měsíc nad řekou, tak po prvním úvodu polovička lidí odcházelo, sem si myslela což je teda škoda, protože třeba když jsme*

byli na divadle Přes ploty, tak já jsem se třeba také do téj první půlky jaksi nemohla, furt jsem nevěděla, jak se řekne učeně „o čem je řeč," furt jsem říkala „Já vůbec nerozumím vlastně co hraje,“ ale když člověk vydrží, ať se mu to líbí nebo nelíbí, ze začátku a fakt vydrží do konce, pak jsem byla unešená, že jsem si říkala je to škoda, když se někdo v polovičce divadla sebere, že se mu to nelíbí a řekne si „Idu dom" nebo „Idu na pivo", takže já můžu říct, že já su ráda za to, že ať se hraje jaké představení, já idu s tím, že sa mně to bude líbit, a když se mně to nelíbí, tak si říkám dycky, tak ze začátku mosím tak jaksi víc sa do teho vžit, nebo prostě víc tak nějak jak když sa říká „zahledět sa", no, a najednú třeba ted'ko jsme byli minule sme byli na tom ti dva Nazi muži a můžu říct, že to jsme se smály od začátku do konca, no a právě že sú to ty různé skupiny, takže my sme třeba ve skupině, třeba sem si vždycky říkala „Třeba dostaneme ty Rychlé šípy nebo něco,“ no ale prozatím nás to minulo, třeba jsem byla strašně unešená Králova řeč, to úplně jsem byla unešená, to bylo, to se mně strašně teda úplně dojatá, a můžu říct, že bylo tam hodně, co jako chodím ty dva roky, já bych to nějak tak špatně nekritizovala, já si myslím, že za ten nějaký takový směšný peníz, co dáme za vstupné, tak já se těším.

JČ: To je hezké. Vy jste krásně řekla to, že jdete a na každou tu hru se dopředu těšíte.

Leono, třeba když jdete na ty vyhledané hry, máte dopředu nějaká očekávání, třeba hledáte si nějaké informace o tom, o čem ta hra je, máte nějaké očekávání o tom, jak to asi bude probíhat, nebo se necháte překvapit až na místě?

Leona: Očekávání od toho nikdy nemám, ale vždycky se dívám dopředu, o čem to je...

Jarmila: Což já nemám možnost

JH: A kde si ty informace hledáte?

Leona: Na internetu. Na internetu program se vždycky dívám. Vždycky, když hledám, kdy máme představení, tak se dívám, o čem to je.

JČ: A zůstáváte na stránkách SD nebo třeba hledáte si obecně informace řekněme o autorovi nebo o tom díle?

Leona: *No to ne, protože to vždycky na každém představení kupujeme program, a tam je vlastně obsáhle všechno...*

Jarmila: *... Ano, my si vždycky pravidelně kupujeme programy...*

Leona: *... a že to potom čteme až po představení až z té brožurky.*

JČ: A ty informace, které jsou třeba v tom programu, tak jsou pro vás dostatečné nebo chybí vám tam něco?

Leona: *Je to dostatečné, tam stačí vlastně ten obsah a kdo tam hraje, jak dlouho to trvá, pár fotek a stačí.*

Jarmila: *Ale ne, právě že jako tak celkově, když si to skládáme, tak člověk si potom řekne tak to vytáhnu třeba já nevím za rok, třeba jak jsme před rokem, co mě to nadchlo, před rokem, já si včil honem - Macbeth, třeba, například, takže ono když to člověk si potom vytáhne, tak si to třeba po večeru zase tak prolistuju nebo do toho kouknu, tak si člověk zase vzpomene, vybaví, nebo ty herce nebo určitý ten detail, tak si řekne „To mě zaujalo“ nebo „Tomu jsem se zasmála,“ takže proto já programy kupuju. A teď kom jsem byla úplně nešťastná na ty dva Úplně nazí muži, už neměli program, šla jsem do kase, ona mně řekla paní, že už není, a pak zase jsem objevila že ještě tam kdesi dva splasil, tak ten mladý chlapec mně ten jeden že mně ho tam pohlídal, protože jsem byla nešťastná, že jsme nedostaly program.*

JČ: Rozumím, děkuju. Filipe, vy jak se připravujete na to představení, nebo respektive sháníte si informace o té hře nebo třeba už víte většinou? A u těch, co nevíte, hledáte si?

Filip: *Je to jak kdy, když o té hře něco vím tak samozřejmě jsem rád, vždycky mě to potěší, že už teda jdu na něco, na co se můžu připravit, ale většinou když jdu na nějakou hru, kterou jsem neviděl, vůbec nevím co to je, od koho to je, tak si o tom nic nečtu. Chci být překvapený tou hrou, chci, aby to byl nový zážitek, aby to prostě bylo něco nového. Kdybych totiž si o tom načetl a tak, tak bych věděl, co mě čeká a nebylo by to pro mě takové překvapení. Já si radši nechám, aby to bylo něco nového.*

JČ: Rozumím. A třeba u těch her, které už znáte, očekáváte, že dostanete ve Slováckém divadle tu hru v takové podobě, v jaké si ji představujete nebo v jaké je obecně zaužívaná, nebo i počítáte třeba s tím, že by mohla být pojatá trochu jinak, netradičně, a jak to třeba vnímáte, pokud je?

Filip: Samozřejmě, že s tím počítám, zvlášť teda v poslední době mi přijde, že to je častější, ve SD, mně to dřív, mně vadilo trošičku, protože já jsem byl hodně konzervativní, tady v těch hrách a tak, že prostě nebylo to úplně příjemné, ale můžu říct, že třeba Kosmické jaro, které taky není úplně takové typické, tak se mi hodně líbilo, přesto že spousta lidí s tím nesouhlasí, takže řekl bych dokonce jsem si zvyknul a nevadí mi to.

JČ: Jo. Děkuju.

Lenka: Jako on je problém v tom, třeba já jsem měla teď problém Kříž u potoka, protože jsem to četla někdy v mládí, a tak jsem měla o té hře určité představy, a tady jako, ne že by mě to zklamalo, ale nebylo to úplně ono. Pro mě to nebylo ono. Protože jsem tím, že jsem to četla, věděla jsem, měla jsem určitou představu asi jak by to mělo vypadat, a ono to tak nevypadalo. Jo, neříkám, že to bylo špatné, ale pro mě to úplně nebylo až tak. Já su taky konzerva jo. A tím že jsem to četla a věděla jsem, tak neříkám, že to bylo špatné zpracování, ale nebyl to úplně můj šálek kávy. Ale třeba dcera, mladší, ta z toho byla nadšená, té se to strašně líbilo.

Jarmila: Ale třeba ten, když navedu na vás, třeba když byl film Měsíc nad řekou, tak když to vezmete film bylo dějově, hra tady byla dějově a film, tak film je jiný, že, ale já jsem byla spokojená právě tady s divadelní hrou...

Lenka: ... ale já s tím osobně mám třeba problém, ale to je asi můj problém, já hodně čtu, jo, a teďka jak se hodně zpracovávají filmově ty knížky, ty bestsellery a tyhle, takže já si to přečtu, pak to hrají v kině, takže na to jdu do kina, pak z tama odcházím zhnusená, jo, protože to bylo osekáné a je to úplně jiné.

Jarmila: Právě že to se ale nemůže srovnávat, protože jak říkal tady mladý Filip, že když si

člověk o tom nic nepřechte nebo prostě podle názvu nemám představu, jak to bude, a pak do toho divadla jdu, tak si potom řeknu, aha, třeba viděla jsem to ve filmu, to je jasné, film je obsáhlejší, film má jiné možnosti, ale naopak právě si říkám těšila sem sa, byla sem spokojená.

Pavčina: *Mně se zase poslední dobou stává to, že spíš vidím první tu hru ve SD, a potom buď ju vidím až v televizi nebo si ji přečtu. Ale jakože musím říct, že třeba když dávali Šakalí léta, což je taky pár roků zpátky, tak to bylo jako skvěle udělané.*

JČ: A to už jste srovnávala s tím filmovým, respektive televizním zpracováním?

Pavčina: *Já jsem vlastně viděla to divadlo, potom jsem viděla film a musím říct, že obojí jako bylo super, a jinak ještě – jsem zapomněla, co jsem chtěla říct.*

Božena: *Já bych vás doplnila, že teď co vzpomněla Pavčina Šakalí léta, že úžasné jsou i muzikály, to je prostě (nesroz.) tady, to fakt je úžasné a moc to chválím. A chtěla jsem ještě doplnit předtím, jak tady paní říkala o těch programech, že ty programy jsou tak celistvé, že tam je o tom autorovi napsané, o jeho životě, práci, o jeho díle, že fakt jsou úžasné. A ještě chválím takový ten přehled, mám to i tady, jak nám to chodí na začátku dycky, toho předplatného na ten rok, no to je fantastické, to fakt nemá chybu.*

JH: Dozvíte se tam všechno, co potřebujete?

Božena: *Ano. Protože je to, není to obsahově úplné, bych řekla, když se to týká té hry...*

JH:... To ani nejde...

Božena: *... To je dobře právě, to si myslím, že je to ono, aby člověk tam šel s nějakým...*

JH: Očekáváním?

Božena: *Je to zbytečné, aby šel s očekáváním. Já nikdy nevstupuju na žádné představení, že od toho něco očekávám, a pak nejsem překvapená tím, když lidi vstávají, odcházejí, nebo když já*

mám k tomu jiný postoj, můžu mít, každý jsme jedinečný, že.

LENKA POLOŽILA DOTAZ NA POCITY HERCŮ, KDYŽ SE ODCHÁZÍ BĚHEM PŘESTAVENÍ, JH ODPOVÍDÁ.

JČ: No, jak jste tady zmínila ty některé ohlasy, třeba na ten Měsíc nad řekou nebo na to Kosmické jaro, já bych se rád zeptal, kde ty informace... Nebo respektive odkud se k vám ty informace dostanou, třeba o tom jaké je odezva na ty které hry. Můžete, vzpomenete si, třeba, odkud třeba tohleto k vám došlo a celkově odkud ty informace o SD nebo jednotlivých hrách těžíte?

Pavčina: *Tak vlastně buď se člověk může něco dozvědět vlastně přes sociální sítě, což je Facebook, kde už má SD i svoji stránku, ale zrovna tohle jak ten pán prohlásil tu nemilou věc, tak to bylo, to jsem si všimla že to bylo aj na plakátech, že si potom z toho SD udělalo takovou přednost, což bylo, což je úplně jako super a klobouk dolů, protože ne každý by to třeba jako takhle snesl, což musím teda fakt jako říct že si z toho udělali takovou jako satiru prostě nebo něco, vzali to tak ten člověk je takový a takový a nedej bože kdyby teď ti lidi jo, a co všichni budou jako na to říkat a to, tak prostě jako řekla bych že ten kdo to má v hlavě trochu srovnaný si myslí svoje a že by to třeba to divadlo neměl odsuzovat nebo tak, každopádně to vlastně bylo formou těch letáček nebo něčeho nějakých těch etiket na třeba autobusových zastávkách nebo tak, a potom ono se to potom třeba člověk dozví i od jiných kdo třeba byli na té hře, nebo třeba když máte nějakého kamaráda kamarádku, kdo pracuje na té brigádě ve SD nebo tak...*

JČ: A povídáte si třeba se svými přáteli o těch hrách, které jste viděli, ať už třeba jestli oni tam byli také nebo nebyli?

Pavčina: *Jo, my si vždycky povídám, i moji rodiče chodí na předplatné a taky vždycky dojdou a hodnotí, třeba tatka „Tak jakou bys jim dala známku?“ říkám „Já to nebudu, nemíním to známkovat, nesnáším furt nějaké známkování srovnávání,“ řeknu jim jenom tohle bylo takové jo fajn, líbilo se mi to, nebo taky třeba potom už máme prostě buď nějaké ty gagy klasické, nebo potom nějaká ta asociace z toho těžkého díla, třeba že o tom člověk přemýšlí a teď je třeba ve škole a vzpomene si na to. A jinak jakože informace ještě v novinách, že vlastně se o divadlu*

psává, z novin, ze sociálních sítí, a potom vlastně, no, prostřednictvím třeba kamarádka, když dělala inspicientku, tak vždycky třeba říkala, co se hraje, můžeme jít teď na premiéru a tak.

Jarmila: *Dokonce já, jak tady na chalupě, babka důchodkyně, když je škaredě a pletu svetr a poslouchám rádio Zlín, tak zrovna dneska říkali, že se hraje Rodina Tótů, a říkali co sa hraje ve Zlíně, ale to už si nepamatuju, říkali co sa hraje v Brně, to už si taky nepamatuju, takže dokonce někdy i v tom rádiu se člověk dozví nějakou takovou odezvu co zrovna SD chystá, nebo prostě jako co zrovna uvede večer, nebo v pět hodin, nebo v sedm hodin, nebo jak já nevím už přesně, ale tak jaksi jsem zaregistrovala, že my jsme byli Rodina Tótů loni, tak že jsem no... Ale tak mně třeba někdy, ono, tak jako, jsou různé ty jak se říká skupiny těch předplatitelů nebo těch důchodců, a to mně třeba tak jako když třeba někdy aj v těch novinách, jak vzpomněla tady Pavlínka, jsem třeba četla jak strašně třeba $1+2=6$, prý překrásné, neviděli jsme to, ještě jsme to nedostali do té naší skupiny toho našeho předplatného, ani ty Rychlé šípy, na které bych byla strašně zvědavá, protože znám to jenom když moje holka chodila do skautu a byla zblázněná, takže neznám to jenom v takové formě, takže tak jako jsem si říkala, no snad to někdy aj tady ty hodně věhlasné, co už hrajete xkrát, že třeba do té naší skupiny zapadnou, prozatím nezapadly, takže uvidíme no, ale nevadí, tak zase máme třeba nějaké jiné...*

JH VYSVĚTLUJE, ŽE V RÁMCI PŘEDPLATNÉHO JSOU JEN NOVÉ KUSY V DANÉM ROCE. LENKA ZMIŇUJE VEČER NA PSÍCH DOSTIZÍCH, KTERÉ NAVŠTÍVILA NA MALÉ SCÉNĚ, BOŽENA, ŽE VIDĚLA ÚČA MUSÍ PRYČ. STUDENTI A ŽÁCI VIDÍ NOVÁ PŘEDSTAVENÍ S ROČNÍM AŽ DVOULETÝM ZPOŽDĚNÍM, ABY SE DALO POSOUDIT, ZDA JE TO PRO NĚ VHODNÉ, ALE KDYŽ NĚKDY NĚCO DO PŘEDPLATNÉHO CHYBÍ, PAK SE JIM TAM VÝJIMEČNĚ ZAŘAZUJÍ I STARŠÍ OSVĚDČENÉ KUSY, NAPŘ. RYCHLÉ ŠÍPY.

DÁLE JH VYSVĚTLU OFF DRAMATURGII (SLOFFÁCKÉ DIVADLO).

LENKA ZMIŇUJE, JAK TĚŽKÉ BYLO ZÍSKAT LÍSTKY NA SIMONU STAŠOVOU A JE RÁDA, ŽE SE DOSTALA. ŘEČ PŘECHÁZÍ NA KONCERT S HARAFICOU.

JČ: **Leono, jak tady padlo to streamování na tom FB, vy sledujete SD nebo odkud třeba vy ty informace o tom, co se děje v divadle čerpáte?**

Leona: *Já přes FB ne, jenom prostě co je na stránkách na internetu.*

JČ: Přímo na stránkách SD. Takže je pravidelně navštěvujete, a tam hledáte ty informace co se aktuálně děje, nebo máte ještě nějaký jiný kanál?

Leona: *No, dívám se na aktuality, vlastně na program, co bude, a většinou z novin taky pochytím.*

JČ: Takže také z tisku a z těch webových stránek divadla.

Leona: *Ano, ano.*

JH: Jak často se díváte na webové stránky divadla?

Leona: *Tak každý měsíc.*

Lenka: *To já každý den, aby mně něco neuteklo. (smích)*

JH: (smích) **To je v pořádku.**

Lenka: *Jinak jako, my to máme tak rozdělené, že já chodím s děčkama a s kamarádkou, máme předplatné, druhá kamarádka s manželem všichni mají předplatné, ale chodí v jiné skupině, tchýně s tchánem chodí jako důchodci a švagrová se švagrem taky, takže my si pak ty dojmy, z toho „Na to nechod', to byla blbost" a „To bylo skvělé, na to jdi," jo to my fakt jako když se sejdem jako rodina, tak máme dvě hodiny o čem mluvit, než to všechno rozebereme, a tím, že každý jsme jiná skupina a každý vidí něco jiného, tak člověk už pak jako už trošku „Jo aha, taky to kosmické, ne to né, to se mně nelíbilo" a dcera „Půjdeme na to, ať si uděláme sami obrázek!"*

JČ: Správný přístup.

Pavčina: *Já jenom upřesním, jak říkala tady paní Lenka, že taky to tak máme, že taky ještě*

mamčina švagrová a tak, taky máme rodinou oslavu a sejdeme se, a teď začnou vykládat to bylo takové a takové a já říkám „Neříkej mi to, já to chci prostě vidět a nechci vědět, o čem to je, fajn, líbilo se ti to nelíbilo, neříkej mi to," protože to potom strašně jako dycky...

Lenka: *Člověk už je tím potom ovlivněný tím názorem těch lidí...*

Pavčina: *No to zase ne, ale jakože – no možná trošku jo, tím bysem si asi možná trochu protiřečila, ale každopádně ještě jak říkal na začátku Filip, že taky do toho divadla chodím ráda s překvapením a jako že hlavně ono je důležité jako že člověk se může těšit, ale nemůže od všeho jako všechno očekávat. Jakože já se do toho těším, ale prostě dneska to zahrajou a na konci zjistím, jestli jo, na tohle musím ještě jednou, nebo si prostě sehnat ten lístek nebo řeknu si „No tak to mi stačilo jednou a víckrát ne". Jednou se mi stalo, že jsme na to šli se školou, v předplatném, a potom ještě mamka na to měla lístek a šla jsem na to potření myslím během jednoho roku, a říkala jsem si „Tak jo, tak dobrý, tak teď už to nechci dlouho vidět", ale jo, bylo to fajn.*

JČ: Vy jste tady zmínili ty informace sociální sítě, tisk. Co třeba plakáty, Filipe, jak vnímáte třeba ty informace z plakátů ve městě?

Filip: *Tak všimnu si, ale já hlavně tím že pracuju v divadle jako uvaděč, tak mám ty informace o těch představení tak...*

JČ:... Tak čerpáte přímo od zdroje.

Filip: *Ano.*

JČ: A třeba vy ostatní, co se týče těch plakátů, všímáte si toho? Zajímá vás to? Čtete ty informace? A jak ty plakáty třeba hodnotíte, zaujme vás to nějak ten plakát, jak je zpracovaný? Nebo cíleně vyhledáváte někde už máte ty svoje místa, kde víte že ty informace o divadle najdete, že tam ty plakáty třeba jsou, jak k tomu přistupujete nebo jak to hledáte?

Pavčina: *Já to mám vždycky tak, že vždycky když se objeví nový plakát po městě, tak vím že je buď nová hra, že se něco nového chystá.*

JČ: Takže vás to vyloženě praští, že je nějaký nový plakát divadla?

Pavčina: *Jo, když si toho všimnu, že nejdu nějak zahleděná nebo tak, nebo se dívám, všimnu si, nebo na náměstí to bývá na tom kulatém, většinou tam to nejvíc, jako že tak člověk jako, tam je to rozsáhlejší, když tam není moc lidí, tak si člověk všimne, jde se podívat, co bude, o čem to bude.*

JČ: Co vy ostatní? Máte to taky tak? Třeba Leono, jak si všímáte?

Jarmila: *U nás na vesnici plakáty nejsou, tam je akorát, že je někde nějaká tanečnice nebo nějaké hody s prasetem, tam nenajdeme plakát SD v Hradišti, to né, to ona právě Leona jako neteř má výhodu, že má ten počítač, já su sto let za opicama, já počítač nemám, já tom nerozumím, já su ráda že to umím jenom s tím telefonem, a tam taky stejně nemám ani ten internet, protože já jaksí su takový, že mě to nějak nenadchlo, takže my jsme takoví víceméně jenom opravu odkázaní co buď ona někde vyčte nebo prostě jenom na to naše předplatné, nebo že si koupím ten program, a tak jako.*

JČ: Paní Boženo, vy si všímáte těch plakátů, třeba vás to upoutá?

Božena: *Upoutá, na kulatém sloupku na Masarykově náměstí vždycky.*

JČ: A ono těch plakátů je strašně moc, ten reklamní smog je všudypřítomný.

Božena: *Ale já znám už, tam, vidím ten znak SD už zdaleka.*

JČ: A to vás upoutá, že to už rozlišíte mezi těmi ostatními plakáty na té výlepové ploše, takže už víte "Aha, to je divadla, jdu se na to podívat..."

Božena: (souhlasně) *Hm.*

JČ: Taky Lenko? Jak to vidíte vy?

Lenka: *Jo, jo, jo, já taky když jdu. Pak tady jsou vlastně ty velké plakáty u divadla, jo, takže to taky trochu, protože já jezdím do Starého Města na zahrádku, tak když jedu na kole, a teď jak tam valím, tak zastavím, přečtu si a pokračuju dál jako, jo.*

Pavčina: *Ještě jsem chtěla říct, že to bývá aj na těch autobusových zastávkách, ne jenom jak kdyby v Hradišti, ale po Zlínském kraji, třeba když jede člověk do Zlína, tak přes ty vesnice, vždycky jak tam zastaví ten autobus, když třeba jedu ze školy tady, tak třeba někdy si všimnu, že je to tam třeba vylepené...*

JČ: A co vás na tom upoutá, je tam ten zásadní vizuální prvek toho, tak jak vy jste řekla že tam vidíte to logo SD, platí to pro vás pro všechny nebo je třeba něco, co vyloženě že ten prostě plakát už zdaleky poznáte na první dobrou to bude divadla, i když byste třeba neviděli to logo. Myslíte si, že byste to poznali, i kdyby tam to logo nebylo, že to je plakát SD?

MLUVÍ VÍC LIDÍ NARÁZ, VESMĚS SE SHODUJÍ, ŽE ANO, PODLE VÝTVARNÉHO ZPRACOVÁNÍ, PAVČINA SI MYSLÍ, ŽE ASI TĚŽKO.

Filip: *On ten styl se mění, že jo, každý rok je to trošku jiné, i ty programy i ty plakáty vypadají jinak, tak nejsem uvyklý na jeden vzhled toho plakátu, takže spíš to logo to tam zajišťuje, že to poznám.*

Božena: *Ano.*

VÍCE LIDÍ SOUHLASÍ.

Filip: *Ale to není jednotný, mění se po roce vždycky.*

JČ: Ano. Takže to logo, to je zásadní prvek, kdy ten plakát vás mezi ostatními upoutá a napoví vám, že je to plakát divadla.

Leona: *Ještě tam třeba jako ty plakáty bývají dobré, že jako že když se na to člověk podívá, tak že už třeba ví, jak to bude zasazené, toto, ale třeba mě teda rozhodil plakát Mnoho povyku pro nic, jak tam byl ten, tak říkám „Aha, spartakiáda“, mě napadlo, a teď to mnoho povyku pro nic, a říkám „Ty jo, no co to teda bude?“, to bylo úplně diametrálně, úplně prostě, úplně mimo.*

JČ: Takže ten plakát už vám napoví i hodně teda o tom, jaká ta hra bude, děláte si už nějaký názor, nějakou představu.

Leona: *Jo, že třeba když tam Rodina Tótů, aha, výborně, tak to bude prostě do staré doby orientované na toto, Dva nazí muži to je taky jako jasné, kde to asi bude směřovat, ale prostě to Mnoho povyku pro nic, to teda bylo totálně, jsem si říkala „No co to teda bude jako?“*

JČ: Bylo to úplně někde jinde, než jste očekávala.

Leona: Ano, to bylo úplně mimo.

JH: Já jsem poprvé teďka, jak jste to řekla, já už jsem tuhleto výtku u Mnoho povyku pro nic slyšela několikrát, a teprve teď jsem pochopila v čem to je, protože vy jste to připodobnila k těm Tótům, že jste si podle vlastně kostýmů dokázala jakoby...

Leona: *Ano, podle toho jako, jo, vidíte starý oblek, starý barák, tak si řeknete „Jo, jasné, tak to bude stará doba“, prostě devatenácté století nebo takto, jo, že už takto trošku jako si řeknete, jo, Kříž u potoka, taky to samé, ale prostě jako z toho Mnoho povyku pro nic tak jsem si říkala „Tak to bude moderně pojaté, nebo to bude úplně jako že fakt jako do cvičení nebo takto“, to jako to jsem z toho byla teda vykolejená.*

JH: Ale zapamatovala jste si to.

BŠ: A mohla bych se na něco zeptat já? Protože ty plakáty měly mít jakoby ucelené téma, téma jakoby vlastně sto let republiky, a tím pádem se tam měly jakoby ukazovat původně nějaké historické (nesroz.) úplně jinak, ale jako měli jste pocit, že tam byla nějaká

spojitost?

Leona: *No já konkrétně to, jako že mě teda jak tam byly ty holky, tak mě napadla Spartakiáda. A teda do Mnoho povyku pro nic, to teda bylo úplně...*

BŠ: Jako mně jde o to, jestli si ty plakáty skládáte jako dohromady, že nějak dohromady fungují, anebo to berete po jednom.

Leona: *No po jednom k tomu představení. Já vždycky jako že takto...*

Božena: *Ony musejí být vedle sebe, aby si to člověk poskládal, ale takhle když se to mění, za určitou dobu, tak já nevím no, myslím si, že mám docela dobrou paměť, ale určitě si nezapamatuju, co na tom plakátu bylo, jedině kdyby mě zaujal až natolik jak tady Leonku.*

JH: A zaujal vás některý, který si třeba pamatujete vy?

Božena: *To jsem si teď naběhla, co? (smích).*

JH: Třeba řeknete, že žádný, a to je taky správná odpověď, jako to není na správnou a špatnou odpověď, to já se ptám jenom právě jak to vy jako diváci vnímáte, protože my jako tvůrci k tomu máme úplně jiné postavení.

Božena: *No šak samozřejmě, no, já předám asi Pavlínce.*

JH: Dobře.

Pavlína: *Já, jak jsme tady u toho, co jako, u toho zaujetí, tak si pamatuju, jak bylo Šest postav hledá autora, já jsem to neviděla, buď jsem neměla předplatné, to je možná taky, a, no, a neměla jsem předplatné, ale ten plakát, ten byl jako, takový jako, sem prošla a říkám „Wow, to je, jako, temné“, jako že, doteďkom vidím ty nohy tam a v tom takovém mírně strašidelno-melancholickém stavu, ale jakoby že, ten byl jako dobrý, to... To je tak z plakátů co si tak nejvíc pamatuju.*

Filip: *Mně právě utkvěl hrozně plakát k Nepříteli lidu, protože byl strašně jednoduchý, a přitom vyjadřoval o té hře spoustu věcí zároveň. Mně se ten jednoduchý styl těch plakátů hodně líbí. Třeba když je tam ta fotka celá, a tak...*

JČ: Třeba u té Rodiny Tótů?

Filip: *No, ta Rodina Tótů, to je taková barevná fotka, nevím, na mě je to moc složité, líbí se mi mnohem víc, že je to laděné v té stejné barvě, jak jsou ty nové tady, a jsou, ony jsou takové jednodušší, kdežto ta Rodina Tótů je taková, že je tam hodně těch barevných vjemů a všechno, a ty jednodušší styly se mi líbí o něco víc, jsou takové zapamatovatelnější, mi přijde.*

JČ: A nemyslíte třeba, že by to mohlo působit naopak, když ten jednotný styl je, že potom člověk si to nespojí s tou konkrétní hrou, ten plakát, ale spíše pozná sice že to je divadla, že to drží nějakou linii, ale už třeba nebude schopný rozlišit tu hru jednotlivou. Měl byste to tak třeba, nebo byste i přesto preferoval, aby všechno bylo v tom jednotném stylu. Byť na úkor té osobitosti nebo té konkrétní hry. Jak to třeba vy byste vnímal? Upřednostňujete ten jednotný styl.

Filip: *Asi ten jednotný styl, ale to je moje čistě osobní preference.*

Božena: *Já souhlasím s Filipem, protože teď mi padlo oko na Kosmické jaro a opravdu tam je všechno, to je úhel pohledu, to oko hledí, dívá se, to je úžasné, jeho pohledu na ty jednotlivé vrstvy těch lidí, těch herců, co tam hráli a tak. Fakt. Mám ráda jednoduchost.*

JČ: Lenko, vy třeba...?

Lenka: *Jako takto, že by mě nějaký plakát až tak upoutal, že bych si ho pamatovala, jo, tak to ne, ale taky mám radši, když to není zas až tak moc barevné, takové vykřičené, jo, že to křičí do světa.*

JČ: Rozumím. Jarmilo, máte na to taky nějaký názor na to, co byste preferovali, ten jednotnější nebo na rozdíl tady od kolegů že je vám to jedno, nebo se vám třeba víc líbí

když je barevnější ta fotka?

Leona: *Tak já bych to zas nedělala všechno jednotné, prostě jakože, aby to nebylo furt stejné. Jo, prostě každé představení je jiné, tak ten plakát by měl být, jakože, pokaždé jiný.*

JČ: **Takže vy byste preferovala, aby ten plakát pokaždé spíš vyzařoval tu myšlenku, tu samotnou hru, to nosné téma...**

Leona: *... Ano, prostě každá hra je taky jiná a ten plakát by měl být k tomu.*

Jarmila: *Aby to nebylo na jedno brdo, jak se u nás říká.*

JČ: **Jasně.**

Pavčina: *Já taky souhlasím tady s paní Leonou, že je to fajn, když je to pokaždé jiné, protože to divadlo má – každá ta scéna má svoje kouzlo, takže prakticky, ono potom záleží, v jakém stylu teda jako se to vytvoří. Je pravda, že třeba u toho Mnoho povyku pro nic, že mně to přijde takové mírně absurdní třeba, to na mě jakože působí, že je to prostě hra od Shakespeare, že, a oni tam prostě čapí...*

OSTATNÍ DOPLŇUJÍ "SPARTAKIÁDA".

Pavčina: *... takže to je asi jako takové jakože, jediné, co mně třeba osobně, jakože k tomu úplně, jakože nesedí. Ale možná že třeba pro člověka, který to fakt jakože tvořil, tu upoutávku, si řekl „Jo, dám to tam, protože možná že to třeba je úplně přímo k tomu názvu“, jakože Mnoho povyku pro nic, tak proč bysem si nezacvičil, ale někomu se nechce, nebo já nevím, prostě, mně třeba ted'kom tak jakože přijde... ale jakože rozhodně bysem jako nedělala všechny jakože upoutávky na jeden styl, protože to by potom stejně už potom lidi taky potom si říkali „To už jsme viděli, ne“ a „Proč to tam lepší znova“ ...*

JČ: **To by mohlo splývat...**

Leona: *To splyne a pak se člověk u toho nezastaví.*

Filip: *Ta jednotnost má nějaké hranice, že jo. Třeba mně se líbí nejvíc asi z těch plakátů, když vezmu to Mnoho povyku pro nic a tu Fidlovačku, tak jsou laděné do stejné barvy, mají stejný font textový, ale zároveň se od sebe odlišují, že ta fotka je prostě celá jiná a ty plakáty jsou od sebe jednoduše rozpoznatelné. Třeba u toho, u těch u Královy řeči a u Falešného našeptávání, tak tam je to zase hodně podobné, že to je v tom kruhu, přijde mi, že tam je to možná trochu moc, třeba mně se to ještě líbí, ale chápu, že pro někoho, někomu už to možná může splynout.*

Leona: *Ale je to zas výstižné.*

JČ: Co myslíte?

Leona: *No, že Králova řeč, prostě, je, je tam, jako že už je, prostě, zapadá to do toho prostě tématu.*

JČ: Že je dostatečně rozlišený ten plakát tím obrázkem, tou fotkou?

Leona: *No tak vlastně Královu řeč skoro všichni známe, o čem to je, a že je to, prostě, jakože fakt jako výstižné. Že ten plakát vystihuje tu hlavní podstatu.*

JČ: A když se podíváte na to Falešné našeptávání, jestli na to vidíte, tady.

Leona: *Jo, to jako to...*

JČ: Jo, že to je právě ten podobný styl, všechno je to v tom jednotném...

Leona: *Ano.*

Božena: *Je to výstižné. Ono to odpovídá tomu...*

JČ: Takže by vám to, myslíte si spíš, že to asi by nesplývalo, že když by byly všechny

plakáty v tomhle tom jednotném vizuálním stylu, s tím že se mění to nosné téma, tak pořád je to pro vás tak, že jste schopní prakticky tam hned vidět to, že je to něco jiného než třeba jiný plakát, co jste viděli předtím, tak jak to je.

Božena: Jo.

JČ: Děkuju.

JH UKAZUJE DALŠÍ PLAKÁTY A PTÁ SE, JESTLI SI JSOU SCHOPNÍ TO SPOJIT SE SD.
BOŽENA SI MYSLÍ, ŽE POKUD BY MĚLY JEDNOTNOU FORMU, TAK ANO.

NÁSLEDOVALO POZNÁVÁNÍ HERCŮ A NEHERCŮ.

PŘESTÁVKA.

CCA 1:09:15 – KONEC PŘESTÁVKY

JČ: Tak jo. Já teda s dovolením bych se vrátil teda k tomu tématu. Jedna z věcí, které by nás zajímaly, nakolik je třeba pro vás důležité místo v hledišti. Já bych se vás zeptal, co to pro vás znamená, to kde sedíte nebo kde máte možnost sedět, jakou to má pro vás váhu. Třeba Filipe, vybíráte si vy vstupenku podle toho, kde můžete ulovit volné místo, nebo to nehraje roli, nebo to je představení od představení jiné?

Filip: No já jsem si moc vybírat nemohl, když jsem chodil na studentské předplatné, to prostě nám dali ve škole takovou kartičku, jakou nám dali, to jsme si nemohli nějak vybrat, vlastně jenom ve třídě jsme si to mohli různě poměnit, abysme seděli tak nějak vedle toho, koho chceme, a to bylo asi tak jediné, co jsme si mohli rozhodnout. My teda sedávali na balkoně oba dva ty roky, co jsem měl studenstké předplatné na gymnáziu, a vždycky jsem si říkal, že bych chtěl sedět dole, protože z toho balkonu to není úplně ono, nikdy, je to přece jenom o něco horší ten pocit z toho. Já ještě bych měl mít brýle správně, ale nenosím je, protože mám jenom pár dioptrií, tak jsem si je občas zapomněl, a vždycky mně to tam trochu vadilo na tom balkoně. Takže samozřejmě kdybych si mohl vybrat, tak radši půjdu dolů samozřejmě. Ale že by mě to odradilo

od toho, abych šel na představení to ne.

JČ: Není to až tak zásadní věc. Máte pocit, na tom balkoně, že tam není takový ten bezprostřední kontakt s těmi herci nebo čím to je, že se vám ta místa tak nezamlouvají? Nebo je to daleko už od toho jeviště, nebo úhel třeba jak tam – dokázal byste to pojmenovat třeba co?

Filip: *Je to prostě dál. Ono to nebylo nějak katastrofální, to představení jsem si tak jako tak užil, ale je to prostě dál no.*

JČ: Jasně, jo. Leono, jak to třeba vy vidíte? Je to pro vás důležité vybrat si to místo, nebo mít nějaké, nebo nějaké preferujete?

Leona: *Tak místo dole vlastně do desáté řady je dobrý, jo, tam ta jedenáctá dvanáctá třináctá řada to už je horší i na vidění, ale když třeba člověk zase sedí nahoře, jo, ono je to sice zase dál, ale zas to vidí z jiného úhlu, než jak sedí dole a je to takové jiné. Jo, že když člověk je navrchu tak ani nevadí, že už je to tak daleko.*

JČ: A jak jste říkala, že teda ta desátá řada a dál jsou horší, je to z důvodu té vzdálenosti od pódia?

Leona: *Ano, protože když před vámi sedí prostě v osmé řadě a v páté řadě vysoký člověk, tak je to teda blbě jako, pro mě třeba jo, protože já jsem malá.*

JČ: Takže dá se to brát tak, že třeba by vám nevadila ta vzdálenost, ale spíš to, že je tam větší šance že vám bude někdo zaclánět?

Leona: *Ano.*

Jarmila: *Ano, protože to se stalo mně, my sedíme v sedmé řadě sedmnáct osmnáct, že, a zrovna když jsme poprvní před těma dvěma rokama došly do divadla, tak přede mě si sedl takový vysoký pán a jeho malá slečna, a já jsem tak decentně v přestávku řekla „Leonko, já už mám vykrúcený*

krk, "já pořád doleva doprava abych na ty herce viděla, protože on byl opravdu velikánský ten pán, vysoký, a když seděl, a on to asi zaslechl, protože po přestávce se pěkně vyměnili a od té doby sedí ta malá paní přede mnou a on sedí tak jak když před Leonkou, ale jí to zase nevadí, protože ona vidí jakdyž z té jiné strany, kdežto já jsem neviděla ani z tama ani z tama. Takže. Ale jinak ta sedmá řada nám tak krásně vyhovuje, je to jak ať tak slyšet pěkně a vidět pěkně.

JČ: Pavlino, vy jste chtěla něco doplnit?

Pavčina: *Jo, já můžu říct, že, řekla bych že radši teda, když je místo jako dole, když je místo a můžu tam sedět, tak určitě si to místo člověk vezme, protože ten balkon, třeba pro mě je to už opravdu třeba jako dál a člověk třeba cítí menší někdy interakci s těma hercema a někdy třeba ti herci ať třeba jako že vyloženě ať třeba na ten balkon třeba mluví, že (nesroz.) někdy když je nějaký blok v té hře nebo improvizují, tak jakože mluví ať nahoru, každopádně můžu říct že s těma místama, to prostě, to člověk, jako mně přijde že ten člověk může být rád, že v tom SD nějaké místo nějaké má, protože za prvé je to fuška si vůbec ať to předplatné jako nějak získat, že on člověk třeba když naši jakože chodí delší dobu, tak bylo už vyšší možnost jakože mít to předplatné v nějaké té skupině, a já musím sedět v nějaké myslím dvanácté řadě, nesedíme úplně vzadu, teda sedíme vzadu, ale jako že ještě ať jakože ať když sedíte v té, daleko v té řadě, tak je to v pohodě, a to jako kdo si před vás sedne, ten člověk za to nemůže, že ten člověk, že ten druhý jako je menší, nižší, to je asi vždycky domluva s těma lidma třeba slušně asi požádat, to je asi úplně asi nejvíc, co člověk může, asertivním způsobem se zeptat těch lidí - jako nějak nic nenaznačuju, negativní vůči vám (K JARMILE) - ale jakože asi řekla bych to takto, no, že vždycky jako nejlepší se asi těch lidí zeptat, jestli by se nemohli přehodit, kdyby jim to nevadilo, protože musím říct, že takto lístky na jakoukoliv hru získat místo, jakože takto, už jakože člověku dá zabrat, takže potom tam kde sedí, tam sedí, každopádně můžu říct, že mně jakože vyhovuje, když člověk sedí jako dole, než když sedí na balkoně.*

JČ: Jo, děkuju. Boženko, třeba když si představíme situaci, že by zbývala poslední řada, a ještě k tomu třeba na balkoně, dokázalo by vás to odradit od návštěvy toho představení? Jak je to silný stimul pro vás?

Božena: *To se mi stalo u Simony Stašové a neodradilo mě to, ale já mám předplatné v sedmé řadě, taky v sále, a přede mnou přesně tak – pro mě je důležité to, že já jsem hodně emotivní člověk a citlivý, takže já se pohroužím do každé té hry a pro mě je velmi důležitý i ten kontakt s herci. To nemusí být kontakt že se dívá na mě, nebo tak nějak, ale prostě vnímám to energeticky jinak.*

JČ: Takže tam když jste někde úplně vzadu, a ještě třeba na balkoně, tak už vnímáte, že tam není to propojení takové?

Božena: *To už ne, to bylo, to bylo tak, tak jsem vnitřně bojovala, jestli vůbec ty poslední dva lístky vzít nebo ne, nakonec ano, protože jiného východiska nebylo, ale stejně tam nejdu, protože jsem (nesroz.), takže tak. A jak Pavlínka říkala, že asertivně, ano, ne všichni lidi reagují stejně, já jsem taky miniaturní člověk na výšku, a poprosila jsem paní, která měla ještě účes vysoký, aby trošičku aspoň tu hlavu dala bokem a tak na mě spustila, že jsem to vzdala a říkala jsem si „Tak vnímej to, co slyšíš, a když neuvidíš, nakloníš se tam a neuvidíš celé jeviště a tak, ale (nesroz.)”*

JČ: Lenko, vás třeba když si představíme stejnou situaci, poslední volná řada na balkoně...

Lenka: *... to nevadí, v prosinci na Rychlých šípech hlavně že byly lístky.*

JČ: Tak jo, tak řekněme, že to byly Rychlé šípy, které třeba, nebo i když to vztáhneme na Dva úplně nahé muže, o kterých se ví teda, že ty lístky jsou vzácné, když to řekneme takhle, ale u nějaké hry, která třeba nemá až takové renomé, dovedlo by vás to odradit, když si představíte, že byste si kupovala lístek...

Lenka: *Ne, toto ne, jo jako, seděla jsem na balkoně - já vím, že na balkoně je nejlepší první a druhá řada, jo, z tama je, jako ten úhel toho pohledu z toho hora je zas jinačí jak my máme předplatné, sedáváme dole ale ve třinácté řadě, mně spíš jako, jako já su vysoká, málokdy mám problém s tím, že bych neviděla, ale taky se mi stalo na předplatném jeden rok že seděl pán, který hodně přečuhoval, a to mě znervóznilo, protože jsem musela pořád hledat ten úhel abych viděla, a neviděla jsem úplně všechno, takže mně zas nevadí v které řadě sedím, jestli dole na balkoně, ale abych viděla, to je pro mě důležité.*

JČ: Takže ten výhled.

Lenka: Jo.

Božena: Já bych doplnila, jenom jestli zní otázka, jestli by mi vadilo, tak rozhodně by mi nevadilo, když zůstaly ty lístky, tak stejně jsem si je vzala, ale tím, že mám podobný problém jak Filip, ale zřejmě ještě větší tím, že nosím i nenosím a mám brýle na dálku a dost teda dioptrií, ale snažím se ty oči cvičit normálně, takže je nepoužívám, jenom opravdu v tom divadle, takže tento problém bych měla, ten svůj handicap, ale jinak...

JČ: Ted' taková otázka: vyměnili byste to svoje místo v hledišti za jiné, pokud by bylo výrazně levnější?

Božena: Výrazně jak?

JČ: Levnější. Jestli byste byli ochotní to svoje místo pustit, vesměs máte asi dobrá místa, třeba na to předplatné, to jste se tady shodli, a ted' třeba pokud by někde, třeba balkon, zase někde vzadu, bylo výrazně to místo levnější, byli byste ochotní to vyměnit to svoje místo?

Božena: Já ne.

OSTATNÍ TAKÉ NE.

JČ: Pavlino?

Pavlina: Já jsem taky spokojená. Spíš třeba, co jsem se ted' setkala, tak paní sedí za mnou, ted' jak jsme byli vlastně na konci února, co jsou ti Dva úplně nazí muži, tak paní seděla za mnou a šíleně nahlas se smála, jakože já to chápu, já se taky třeba směju, to je supr, to je prostě, on tam člověk sedne a směje se od začátku do konce, ale ta paní se smála mnohdy natolik, že já jsem potom přemýšlela čemu se směje už od ostatních, protože ona se třeba chvíli smála pak tu delší

dobu, oni už mluvili, a pak se zase smálo, a jakože (nesroz.) toto jo, ale ta paní fakt vyloženě bylo nahlas, jsem jako přemýšlela „Mám jí něco říct, nemám jí něco říct?“ nechcu jí brat žádný, jakože nechtěla jsem jsem ju jako negativně prostě to, ale mnohdy to bylo fakt nepříjemné, že moje uši jako, jsem se ptala kamarádky „Taky tě bolí uši?“, prostě, že paní měla, asi byla trochu emotivnější a chtěla to jakože dát asi hodně najevo těm hercům, možná ne, jakože to je otázka, ale přemýšlím jakože příští představení jakože jestli zase budu poslouchat za sebou hodně vysoký smích nebo ne, tak to už jako, to už se s tím asi musím nějak vypořádat, no ale za tu dobu, co chodím do divadla, tak se mi ještě nestalo, že by za mnou fakt seděl člověk, který měl ten takový fakt vyloženě, já nevím, fortisivní úplně (nesroz.)...

Lenka: *Já jsem zažila ted'kom komentáře, a jako, protože za náma sedí skupinka takových starších dam a jezdí jich tam hodně a já nevím, jestli jich tam je deset, prostě sedí vedle sebe, a ted'ka co byli Dva úplně nazi muži, jako bylo to skvělé představení, ale paní to komentovaly, a to mě hodně rušilo. Jako ten smích mně tak nevadí, ale ty komentáře, ony si asi sdělovaly dojmy mezi sebou, a tak jako, a měly k tomu různé průpovídky, byly z toho nadšené, asi se jim to hodně líbilo, ale ty jakože jsem to slyšela, to mě rušilo.*

Pavčina: *To už bych se asi ozvala, tak, že bysem jim řekla, že prostě ted' je to divado a ty pocity jsou právě na to divadlo jako skvělé, že poté, co to skončí, proto aj člověk třeba rád chodí do divadla s někým, že, že když jde člověk jako sám, tak potom co, potom z divadla odejdu...*

Lenka: *... člověk to potřebuje probrat, musí nějak to ze sebe dostat...*

Pavčina: *... a tím pádem, když to skončí, že tak si to má s kým o tom povykládat, a řekla bych, že je to trochu takové jako netaktní, že tak jako kdyby to bylo kino, kdyby to film doma, jo, dívám se na televizi doma a su doma, že, ale tady su ve společnosti. To je úplně vlastně stejné jak když tam někdo (nesroz.) něco tam šustí, jako řekla bych...*

Lenka: *... nejhorší je mobil...*

Pavčina: *... a telefony, jakože někteří lidi, ale jinak jakože řekla bych jako jo, že to bývá fajn.*

JH: Vždycky takové to (hlasitě šeptá) „Ted' nemůžu, jsem na představení“

SMÍCH

Lenka: *(souhlasně) No, no, no, nebo já nevím, jestli si kontrolují čas, normálně jim to svítí ty displeje, tak se to sem tam objevuje, to taky ono upoutá, že „Aha, tam něco bliklo“, jo, tak měním pohled.*

OSTATNÍ SOUHLASÍ

Božena: *Na těch seniorských, opravdu, já docela jsem akční, takže umím aj s mobilem a počítač jsou kamarádi moji, absolutně nemám problém, ale když si někdo nevypne zvonění, že, a ted' to neumí ani, kroutí se...*

DÁLE PAVLÍNA UVÁDÍ ZÁŽITEK, JAK JEDNOU BĚHEM PŘEDSTAVENÍ SLEDOVALI FOTBALOVÉ NEBO HOKEJOVÉ UTKÁNÍ S DIVÁKY I HERCI, PŘÍLIŠ DISPLEJŮ ALE JINAK SVÍTIT NEZAZNAMENÁVÁ. FILIP DODÁVÁ, ŽE NA STUDENTSKÝCH PŘEDSTAVENÍCH JE TENTO JEV NAOPAK VELMI ČASTÝ, ALE NENECHÁVÁ SE TÍM RUŠIT.

JČ: Jasně. A co třeba, ted' se bavíme o velké scéně, tam je hodně lidí, takže hodně různých lidí, co třeba Malá scéna? Navštěvujete představení na Malé scéně? Třeba Filipe, byl jste někdy na něčem třeba na Malé scéně?

Filip: *Já jsem párkrát byl, hlavně s rodičema teda, a mně se Malá scéna – měl jsem ji vždycky trošku než tu Velkou scénu, protože je tam ten kontakt mnohem větší mezi hercem a tím divákem, je to tam takové bezprostřední, takže, ale jinak bych řekl, že ten rozdíl není nijak markantní.*

JČ: Ted' jste mi právě i přímo odpověděl na další otázku, takže já už ted' se obrátím přesně na vás, třeba Leono, máte nějakou zkušenost s Malou scénou, byla jste někdy?

Leona: *Ano.*

JČ: A vnímáte nějaký rozdíl, nebo respektive pokud ano, jaký je ten rozdíl mezi Velkou a Malou scénou, co vás třeba, co charakterizuje tu Malou scénu oproti běžnému představení?

Leona: *No je tam ten větší kontakt, je to takové, mně to přijde takové jak když rodinné.*

Lenka: *Komornější.*

Leona: *Ano, ano.*

JČ: Komornější. Jo. A líbí se vám to víc, nebo respektive vyhovuje vám víc takové komornější prostředí, nebo je to podle nálady, nebo je vám to úplně jedno?

Lenka nebo Leona: *Ne, neřeším to.*

JČ: Nějak to zas neřešíte. Ten rozdíl tam vidíte, ale zase že by to nějak hrálo roli a když by byla nějaká hra a tak je vám celkem...

Lenka:... *Jako pokud to chcu vidět, tak prostě...*

JČ:... Tak prostě přijdete na Velkou scénu...

Lenka:... *a neřeším, jestli se hraje ve velkém divadle nebo malém divadle nebo já nevím kde někde, ta Úča se hraje ve třídě na Unescu, že...*

JČ: A takhle v hlavě, teda tu představu, když máme klasickou Velkou scénu a Malou scénu – vnímáte, že je to všechno jedno SD nebo tam třeba vidíte nějaký rozdíl v tom, co se hraje na Malé scéně a co se hraje na Velké scéně? Vytváří to ve vás pocit, že tam je nějaká difference, že třeba Malá scéna je pro jiné publikum a Velká pro jiné, nebo jak to třeba vidíte?

Pavlna: *Já můžu říct, že jsem viděla tu jednu, to jedno divadelní představení, aj na Malé scéně*

aj se hrálo ve velkém divadle, to byly myslím ty Rychlé šípy, ještě když to začínalo...

JH:... Ano...

Pavlina:... *a potom se to přehodilo do velkého divadla, a můžu říct, že tam je ta, ten kontakt s těmi diváky, bych řekla, že je furt stejný, protože, vlastně, ano, je furt stejný tak.*

JČ: Ale třeba jak to vnímáte tak pocitově, jo, jestli tam vidíte nějakou dělicí čáru mezi tou Malou scénou a Velkou, anebo je to, myslíte si, že je prostě opravdu jenom rozdíl dá se říct v tom prostoru a z toho vyplývajících věcí?

Pavlina: *Vlastně takto, u té Malé scény vždycky to bude komornější, tam to bude rozsáhlejší, ale můžu jak kdyby srovnat třeba jenom tuto hru, že jsem třeba neviděla víc her, které byly třeba jenom tam a jenom tam, co jsem já třeba málo, a... jakože furt mně to přijde takové jakože, stejně to na mě působí jakože. Je to tam teda mnohem vyšší, to je možná jako rozdíl, že opravdu je to tam možná o něco větší ten kontakt, ale třeba když ti herci vždycky jakože na ty lidi působí, ti co jsou nějak citliví, vnímaví nebo prostě se na tu hru dívají, tak vždycky jakože tam taky, ale není to zas úplně obrovský rozdíl, to vůbec jakože.*

JČ: Lenko, vy tam vidíte něco třeba v tom?

Lenka: *Jo, ale je to teda můj pocit, že tady ty představení na Malé scéně a na tom Klubu míru a v té třídě, že spíš asi pro širší obecnost, jo, že tam prostě lidi tak nemusí řešit, protože máme spoustu známých kteří „Ne, do divadla já nepůjdu,” ale tady na tady tyto představení chodí a jsou z nich nadšení. Ale jako předplatné takhle do velkého divadla by si nekoupili, jo, že nemusí řešit oblečení, nemusí prostě, jo jako, ale takový pocit mám já.*

JČ: Takže oni tu Malou scénu vnímají, že to je takové neformální a dá se říct jako takové líbivější kusy, ne tak vážné. Vnímáte to taky podobně?

Leona: *Ano, ano, je to tak. Protože vlastně to divadlo, už ta budova a tam ty chodby, a koberec, vymalované, že jako, že divadlo je takové jako majestátní.*

JČ: Aha, takže tam už víc cítíte tu tíhu toho okolí, toho prostředí, že prostě se to musí brát vážněji, když to řeknu takhle...

OSTATNÍ SOUHLASÍ, LENKA UVÁDÍ PŘÍHODU, JAK POTKALA NA PŘEDSTAVENÍ NĚKOHO OBLEČENÉHO JAKO BY ŠEL Z LESA A ŽE BY SE NA VEČERNÍM PŘEDSTAVENÍ MĚL UPLATŇOVAT NĚJAKÝ DRESS CODE.

JČ: Boženko, jak to vidíte vy? Myslíte, že to je opravdu to, co by se dalo charakterizovat na té Malé scéně? Že tam je ta neformálnost a taková ta jistá odlehčenost těch her?

Božena: Já nevím, já to vnímám podle sebe, z mého hlediska, já jsem ta generace opravdu už z těch seniorů, takže pro mě je to v podstatě jedno, pro mě je to kulturní zážitek tady a tam, akorát tady si může vybrat tu hru, která mu imponuje, já třeba na (nesroz.) jsem byla dvakrát, protože to téma je mi blízké a několikrát jsem byla na jiných a moc ráda chodím na Malou scénu, protože je to... A nejdu v riflích, tak to mám já.

JČ: Jasně. Jarmilo, vy jste byla někdy na Malé scéně na něčem?

Jarmila: No právě že nebyla, já jenom tak jako chodím do velkého divadla, ale tady s neterí, s Leonkou, jsme kdysi, já nevím, říkala, že sežene lístky na Malou scénu, a bohužel ani přes ten slavný internet, nebo jak to jmenujete, se nezadařilo, takže jsem tam teda nebyla, nakonec dokonce sháněla potom na nějakou pohádku, že půjde s její dcerkou, že už má taky kolik deset roků nebo kolik, že, a taky nesehnala ani na pohádku, protože ono je to takové taky jak říkáte „kdo dřív“ nebo jak se říká „kdo dřív přijde, ten dřív mele“ nebo jak, takže tak jako na té Malé scéně jsem ještě nebyla.

JČ: Ale nic vám v tom nebrání, abyste ji navštívila?

Jarmila: Tak nebrání, no tak snad někdy se tam taky tak jak když na něco objevíme, že?

DÁL JARMILA S LEONOU ŘEŠÍ PŘEDSTAVENÍ, NA KTERÁ SE NEDOSTALY.

JČ: A nemáte pocit, že třeba SD tu Malou scénu komunikuje, nebo respektive propaguje méně než tu Velkou scénu? Myslíte si, že je tam hlavní fokus na tu Velkou scénu a ta Malá je trošku v pozadí, nebo to vnímáte stejně.

HROMADNÝ SOUHLAS.

JČ:... Taky, Filipe?

Filip: *Souhlasím, ale tak podle mě to dává smysl.*

Leona: *Tak ono je třeba těžké to skloubit, že když hraje herec tam, tak nemůže hrát tady, že to je...*

JH: Přesně tak.

DÁL SE ŘEŠÍ MOŽNOST KOMBINOVÁNÍ HERCŮ NA OBOU SCÉNÁCH.

Leona: *Mně to teda nepřijde, že by se Malá scéna dávala bokem, ale spíš to nejde skloubit.*

Božena: *Propagace jako Malé scény.*

JČ: Spíš ta komunikace, jestli to na vás třeba víc křičí ta velká scéna jenom, ty hry co jsou na velké scéně a ty, co jsou na Malé scéně, až tak výrazně se k vám nederou.

HROMADNÝ SOUHLAS.

Pavčina: *Já si myslím, že se to navzájem doplňuje celkem...*

JČ:... ta komunikace, čistě...

Pavčina: *... jo, že, ano, že divadlo s Malou scénou že se doplňuje, tak to na mě působí, a ono je to*

hlavně o člověku, když si třeba najde tu divadelní hru, na kterou chce jít, tak se podívá a je to buď na Malé, nebo na Velké scéně, a to je na tom člověku, asi kde to asi jakože...

JČ: Takže pokud ten člověk je aktivní tak samozřejmě ano, ale teď tak pasivně, když byste jako byla v pasivní roli a ono ty informace se k vám dostávají, různými těmi cestami jak jsme se bavili, a tam právě jde o to, jestli k vám doléhá jenom nebo z drtivé většiny ta Velká scéna, nebo jestli se k vám takhle pasivně dostanou informace i o tom, co se děje i na té Malé scéně.

Pavčina: *Většinou aj to, co se děje na té Malé scéně, já si myslím, že prostě, pokud má hra premiéru, tak vždycky se o tom píše, člověk o tom většinou má nějaké informace, má takovou a takovou premiéru, kde to je, nebo bude mít derniéru, že tam má, že to jakoby není úplně, jakože třeba na mě to tak jakože nepůsobí, že by to bylo nějak v pozadí.*

Leona: *Člověk to bere jako celek a je jedno, jestli to je tam nebo tam.*

JČ: Jasně. A teď takhle když jsme třeba zmínili tu pasivitu – vesměs všichni jste tady zmínili, že aktivně ty informace o divadle vyhledáváte. Zkusme teď si představit, že ta vaše vlastní činnost, to že hledáte informace o tom divadle, by nebyla, myslíte si, že byste o tom divadle dostatečně slyšeli, i kdybyste sami aktivně nevyhledávali ty informace o něm? Jo, jestli mi rozumíte? Že prostě pokud byste si sami nechodili na ten web, sami si nehledali informace o hrách, jestli vám připadá, že byste ty informace pořád měli, ať už formou e-mailových newsletterů, jestli jsou dostatečné, co vám chodí e-maily, ať už formou těch plakátů, kterou jsou ve veřejném prostoru, ať už formou novinových článků. Prostě ty informace, které pasivně přijdou za vámi, samy, tak jestli si myslíte, že jsou dostatečné, nebo byste naopak ocenili víc těch informací, nebo třeba zase míň, že vás třeba něco až moc obtěžuje nebo že všude zakopáváte o SD, jak to třeba vidíte? Boženko, třeba vy.

Božena: *Já mám pocit, že je to dostatečné. Že opravdu ty informace, pokud jdu do toho města, tak to vidím na tom plakátu, nebo pokud dostanu mail, tak taky je to dostatečné, pak různé to, co jsem tady ukazovala, ne celé předplatné, tak to se domnívám, že...*

JČ:... že tak jak za vámi ty informace samy přijdou, tak je to dostatečné?

Božena: *Ano.*

Lenka: *Jako, pro předplatitele jo, ale nejsou si až tak úplně jistá, jestli je to pro ty ostatní diváky, jo, kteří vlastně nejsou přímo ve spojení s tím divadlem nějak pravidelně. Tam že už to asi takové...*

JČ:... že tam už se musí víc oni sami snažit ty informace získat a nepřijdou za nimi takhle samy.

Lenka: *Jo, že jako my předplatitelé, bych řekla, že to máme lehčí, my to dostaneme vyloženě naservírované, jo, ale jako ten, kdo někde něco zaslechl o divadle nebo o nějaké hře, tak asi se musí nějak pít, aby se dostal, nebo jo jako, tím že projde město, tak si přečte nějaký plakát, ale jako že by dostal nějaký, víc těch informací, to si myslím, že ne.*

JČ: Děkuju. Filipe?

Filip: *Mně přijde, že to je dostatečné. Protože když člověk – většinou člověk ty plakáty uvidí, potká ve městě a je tím zaujatý, i když vůbec s tím divadlem nemá kontakt, jako předplatitel je to samozřejmě úplně jednoduché, tam je to pořád.*

JČ: Děkuju. Ano, Pavlino?

Pavlina: *Ono je to teda, co jsme předplatitelé, pak jsou lidi co do toho divadla občas rádi zajdou, a pak jsou lidi, kteří se prostě divadlem nezabývají, takže to jakože lidi, kteří vlastně předplatitelé nejsou, co rádi do toho divadla zajdou, tak řekla bych, že spíš se to asi dozví od lidí, víc jakože informací, někdy od lidí, co do toho divadla chodí, potom je prostě na nich, jestli si třeba najdou nějakou informaci kdy se co hraje, je taky možné, že si třeba všimnou těch plakátů, ale taky si možná trochu myslím, že se to nějak doplňuje, jakože nedostatečně. Ještě vlastně teďkom v této moderní době, když aj třeba člověk má rád to Slovácké divadlo a nemusí tam chodit jako předplatné, ale má ho jako rád a rád se o tom něco dozví, tak vlastně Slovácké*

divadlo má Facebook stránku, tak člověk že může dát kliknout na to „to se mi líbí“ a taky může prostě tam, že už to za ním prostřednictvím sociální stránky, za člověkem, který nechodí do divadla pravidelně, ale má rád divadlo, tak ty informace jsou dostatečné, jako velice příjemné, to co tam divadlo dává, tak můžu říct, že mnohdy aj pobaví, takže je to takových 50:50, to je prostě hodně o těch lidech a když člověk chce, tak on si získá nebo najde ty informace.

JČ: Leono, vy jste byla rychlejší a vy to, Lenko, nezapomeňte.

Leona: *Já si zase myslím, že jako, že se to předává i přes ty lidi, ty informace, protože když třeba hra je dobrá nebo prostě je jakože úspěšná, tak prostě u nás v práci to funguje: „Hele byla jsem na divadle, bylo to supr, zajdi si na to“. Jo a že už člověk i třeba, mám tam lidi, kteří třeba s Hradištěm nemají nic společného, ani s divadlem, ani nesledují tisk nebo něco, nebo jako noviny o divadle, tak prostě „Aha, bylo to dobrý“, jo, a už se podívá, že ti lidi si to sami roznáší.*

JČ SHRNUJE LEONINU ODPOVĚĎ VE SMYSLU, ŽE SE INFORMACE DOSTANE K LIDEM, CO SE O DIVADLO NEZAJÍMAJÍ, I PŘES JINÉ LIDI Z JEHO OKOLÍ. LENKA ZMIŇUJE, JAK KDYSI NA BEACHOVÉM LÉTĚ VIDĚLA UKÁZKU RYCHLÝCH ŠÍPŮ A TO BYL PRO NI IMPULS, PROČ ZAČÍT CHODIT DO DIVADLA + ZMIŇUJE KONCERT V DIVADLE A NAVRHUJE PROPAGOVAT VÍCE MEZI LIDMI NA VEŘEJNOSTI TOUTO FORMOU, I JINÝM LIDEM SE TO PRÝ LÍBILO A TAK BY NEBYLO ŠPATNÉ JEDNOU ZA ČAS SE TAKTO PREZENTOVAT.

LEONA NAMÍTÁ, ŽE NA DRUHOU STRANU TI LIDÉ LÍSTKY STEJNĚ NESEŽENOU, TAK JE TO MOŽNÁ ZBYTEČNÉ.

CO SE VÁM VYBAVÍ, KDYŽ SE ŘEKNE DIVADLO:

Leona: *Zážitek*

Lenka: *Příjemně strávený večer.*

Filip: *Práce, povinnost, zábava. (divadlo sám hraje, pracuje v něm i jej navštěvuje)*

Božena: *Radost. To je pro mě svátek.*

Jarmila: *Odpočinek na duši.*

Pavčina: *Bezprostřední příjemný a neopakovatelný zážitek (zkráceno).*